

1894-08-09

SENDER

Otto Mourier

RECIPIENT

Joakim Skovgaard

FACTS

Document type:

Letter

Sender's location:

Vallø

Archive:

Mappe 30 nr. 17a-b

TRANSCRIPTION

Afventer transskription

Vallø d. 9de August 94.

Kjære Skovgaard,

I dag er det Regnvær; det gi
mig meget indtækt i Sølvane
Pennen i Haand. Rigtig nok
hørte jeg for et Par Dage siden,
at de var reist til Norge; men
hvad jeg har at sige, taber ikke
meget ved at blive 3 Uger gam
melt.

Du 18de Januar skrev du et
af dine sødvanlige Breve til mig,
som jeg lige har glædet mig ved
gaaende at gennemlæse, mest
handlende om Friens Død. Det
siger jeg du først nu Tak for.
Og tænke saa paa alt, hvad der
er sket i Mellemtiden, saa
det man ikke undre sig, om
dette Brev bliver længere,
fordi der er saamygt, der skal
de berøres, og det er umuligt
at faa Overblik og Hovedsagen.

me derover og faa det frem
i den rette Maade og i den rette
Udførelse el. Fortælling.
Men jeg føler ogsaa, at skrive
jig ikke men et snarligt og
vi længe og længe ind fra
hinanden, og det skulde
digt skre!

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 3a Nr. 17A

Deres store Brev fik jeg
ikke at see. Men det skulde
ikke — mig bevilst — Fordjorte
med for Charlottenburg, men et
Øjeblik, en saadig Begynder. Der
var jeg to Gange paa Springen til
for det skulde (i for min Høje) at
tage til Hjem; men begge Gange
kom der en Mand med en Posa
i Vind. Jeg kan dog ikke for
det, end at det dengang mere
bes mig at faa det at see.
Janttil de glæder jeg mig over,
at Deres Brev var saa roen,
melig, at den nærmest kun kan

de gavne dem, og at Brevet nu
gaae Længere fremad under og
efter mig sympatisk Brev
i Brevne.

Sidste Blad af Højskolebladet
har en Gjengivelse af en Brev
af dem: Top og Lewis. Det var
jig ikke, hvad er. Deres det
paa Vallensø? Overhovedet
der jeg ikke var nok af dem. —
Hvad man de anseer med,
hvad man der fylder Deres
for?

Roscoe

Saa var det Deres Brev
Forlovelsen! Til Lykke det til! Men
Hvem glemmer det mig det
at det var sket, for at jeg skulde
skrive Dem til, men jeg kunde
ikke dengang. Det er jo over,
vedet ikke bare af Høje el.
Lære, at jeg saaledes ikke har
skrevet til Dem. Jeg var spj.
det el. aldrig, at jeg er blevet

saa glad ved at hore en Fortovelse
som ved denne Lidelighed. Ingeborg
skiller sig fra os og saa gaa
og holde saa meget af og sette saa
lidt; og skjøndt vi aldrig ved
af, at vi har set deres Brøder, sy-
nus vi dog, vi kjender ham: gjen-
kender hans Ansigt, gjenkender sin,
gjenkender Billedet og Ordet, an-
siget og paa Tryk; holde af ham, det
maa man. Var han blot stor.

Nagst, der med alle sine
har opfyldt og vil opfylde os me-
get, alle Vantroforholdene. Skjøndt
de tilhører Valgmenigskaben, kan
vi dog ikke antage andet, end at
de hjertelig maa føle den Kærlighed
til Vort, hvorpå deres Menigheds
er udgaaet, og som rummer alle
de store Menner. Mogens Rytte,
der var os en Lørdag og en Skuffelse,
og da Skilsmissemændene, blev
vi ved Vort. Men dermed er

smagte. Og saa har jeg et uoversigt
billet, fuldt af Bekymlinger (over
et mindre selvskudt). Jeg har
af den Død; og har ogsaa et Billet, hvor
jeg skriver mig hjemme, som i
Kunstens Rige; istedetfor min
hans og, eller hans, hvad
der er min. Hvor saa ind.
En stor Glæde er det mig, naar
Billedet kommer. Hvor 14. dag
et, som forleden, da der kom et
Billet af Eldam. Da har jeg ikke
smagte at skrive til, og
samtidig med at jeg har min Vis
Leprosen til, Etaterne, takke
ham for hans altid friske og rige
Korrespondance. Og saa overrasker
jeg med det sidste, ligeledes
for ham selv, hvori han til
lige fortæller om dem, at de er
til Norge.
Ja, Lykke med dem, og
virkelig trænge til dem, og
mig. Understøttelse, naar jeg har mit
et daglige naturlige Arbejde,
og ingen anden, og ingen
Lige klar, thi samtidig
med at Vortan blev forløst af en
Bostad, som skilte Grund, da
Mung, og de enkelte ham, og
han selv betegnede det som
som prædikaat (et mindende
om Pansier), bliver det mere
et forrest af to, som her trænge
sig ind i Kerkens mytiske af
Hans Gode, og min Høgheds
Hansen og den nye Høgheds
et. Saa selv om det byttes, og
at blive fri, som han kan sig,
er det et stort Gjengjæld, og
dessa to alle enten med Vortan
Vortan (med at give den en stor
by, Høgheds Høgheds Bostad) et med
et Lægen indlæst om af de
hvide Mung, og de, og
indene lever den, og aabner
en Liv er det Høgheds. Og jeg vi
virkelig Hoff, som vi Høgheds, kunne
vi rigtig nok sige, at Høgheds er
god ind og og forresten at vi
de end til Gode, give et godt

